(గత సంచిక తరువాయి)

ఇంకెప్పుడూ ఇటువంటి పనులకు పాల్పడనని మొర పెట్టుకున్నాను. నా తరపు న్యాయవాది ఎవరూ లేనందున నా వాదన విని మేజిస్ట్రేట్ నాకు ఒక ఏడాది సాధారణ జైలు శిక్ష, ఇంకా రెండు వేల రూపాయల జరిమానా విధించారు. అది కట్టని పక్షంలో ఇంకొక మూడు నెలల అదనపు శిక్ష ఖరారయ్యింది. హు! అలా నా చెరసాల ప్రవేశం జరిగింది.

జైలర్ నీ పేరేంటన్నారు. "విజయ్ బాబు" అన్నాను.

"మరి జైలు ఆర్డర్లో ఇక్కడ బాబురావు అని ఉందేంటి" అన్నారు జైలర్.

నేను "అవును నా స్కూల్ రికార్డ్ లో అలాగే ఉంది" అన్నాను.

ఆయన "ఏం చదివావు" అన్నారు.

"పి.యు.సి" అని చెప్పాను.

"అవునా! మరి ఇదేం పని?" అన్నారు జైలర్. బదులివ్వలేక సిగ్గుతో తల దించుకున్నాను.

జైలర్ "సరే! జాగ్రత్తగా ఉండు తెలిసిందా!" అని ఒక జైలు పోలీసును పిలిచి నన్నప్పగించారు.

జైలు సిబ్బంది ఇచ్చిన బట్టలు వేసుకున్నాక నన్ను లోపల ఒక పెద్ద గదిలోకి తీసుకెళ్లారు. అందులో ఇరవై మంది దాకా ఖైదీలు ఉన్నారు. ఆ గదిలో చాలా సిమెంట్ అరుగులు కట్టి ఉన్నాయి వరుసగా.

నాతో వచ్చిన జైలు పోలీసు ఒక ఖైదీని పిలిచి "ఇన్ కో ఎక్ జగహ దిఖారే తుమ్!" అన్నాడు.

"జీ సాబ్!" అని వాడు నన్ను ఆ హాల్ లో ఒక మూలనున్న అరుగు దగ్గరకు తీసుకొచ్చి

"ఛల్, యహా పే రహో. క్యా నామ్ హై తుమ్హారా!" అన్నాడు. నేను ఆ ఖైదీకి చెప్పాను.

"ఠీక్ హై. విజయ్ బులాయేంగే!" అని అతను వెళ్ళిపోయాడు.

ఖైదీలలో కొంతమంది అయ్యో వీళ్ళు కూడా ఎందుకు వచ్చారిక్కడకి అన్నట్లున్నా, మిగతా అంతా పొగరుగా, నిర్లక్ష్యంగా ప్రవర్తిస్తున్నారు. దుమ్ము కొట్టుకుని ఉన్న అరుగును శుభ్రం చేయాలనుకున్నాను కానీ వీలు కాలేదు. జైలు వాళ్ళిచ్చిన పింగాణీ కంచం ఇంకా లోటాని తరువాత బయటికెళ్ళినప్పుడు నల్లా దగ్గర శుభ్రం చేసుకున్నాను. అరుగు మీద కూర్చున్న నాతో పక్కన కూర్చున్న వాళ్ళు ప్రశ్నలు వేయడం మొదలెట్టారు.

ఎగసి వస్తున్న దుఃఖాన్ని ఆపుకుంటూ అన్యమనస్కంగానే ఏదో సమాధానమిచ్చాను. అరుగు మీద పడుకుని నాలో నేనే ఎంతో బాధ పడ్డాను. దేవుడా! ప్రక్క దారి పట్టాను. తాత్కాలిక ప్రయోజనమాశించి నేను చేసిన తప్పుకు పెద్ద శిక్ష వేసావ్. ఫలితం అనుభవిస్తున్నాను. నా అదృష్టం అగాధంలో తోస్తే, బుద్ధి జైలులోకి నెట్టింది. వక్ర మార్గాన నన్నెవరో నడిపించినా నేనెందుకు నా బుద్ధి కోల్పోయి నేరం చేసాను?

దేవుడా! నేనెప్పుడేమీ నా బుద్ధి హీనతను, పాప భీతి లేకపోవడాన్ని సమర్ధించుకోవటంలేదు. కానీ తప్పులు చేస్తున్నవాళ్లందరినీ ఇలాగే జైలుకు పంపిస్తున్నావా నువ్వు? కనిపించేటట్లు చేసిన బలహీన నేరస్థులకు మాత్రమేనా ఈ జైలు శిక్ష?

లంచాలు దిగమింగడం దొంగతనం కాదా? ప్రభుత్వ ఆస్తులను దుర్వినియోగం చేయటం, స్వప్రయోజనాలకు వాడుకోవడం దొంగతనం కాదా? అప్పులను ఎగ్గొట్టి రాత్రికి రాత్రే బిచాణా ఎత్తేస్తే తప్పు కాదా? దర్జాగా ప్రభుత్వ, ప్రజల ఆస్తులను కాజేసే పెద్ద మనుషులు, నాయకులు మాత్రం దొంగలూ, నేరస్థులూ అవ్వరే!

ఇలా ఏడుస్తూ కుమిలిపోతున్న నేను తెలియకుండానే నిద్రలోకి జారుకున్నాను. తప్పుని సరై మనస్సుని కుదుట పరుచుకుని త్వరగానే జైలు పరిస్థితులకు అలవాటు పడ్డాను. నాకు మాత్రం ఇంట్లో వాళ్ళ గురించి ఏమీ వివరాలు తెలియట్లేదు.

చిట్టి ఏమి చేస్తున్నాడో తెలియదు. నాకు మాట ఇచ్చిన ప్రకారం నా భార్య పిల్లలకు డబ్బులు ఇస్తున్నాడో లేదో, ధైర్యం చెబుతున్నాడో లేదో? జైలుకు వచ్చే ముందు చిట్టి ఎంతో నమ్మబలికాడు వీలైనప్పుడల్లా వచ్చి నన్ను కలుస్తానని, నా ఇంట్లో వాళ్ళను నేను తిరిగి వచ్చే దాకా బాగా చూసుకుంటానని. కానీ ఇంత వరకూ జైలుకొచ్చి మొహమే చూపించలేదు.

అప్పుడే నెల కావస్తోంది. చేతిలో ఒక్క రూపాయ లేదు. సిగరెట్లకు ఇక్కడ పరిచయమైన నర్సిమ్మ అప్పుగా అడపాదడపా ఇస్తున్నాడు. త్వరలోనే ఇంటినుంచి డబ్బులు వస్తాయని తప్పకుండా తిరిగిస్తానని నేను చాలా బ్రతిమాలటంతో రెండింతల రేటుపై ఖాతా రాసుకుంటున్నాడు.

ఇక లాభం లేదనుకుని ప్రక్క వాళ్ళ సలహా మీద జైలు కానిస్టేబుల్ దాస్ అనే వాడిని కలిసి నా పరిస్థితి చెప్పుకున్నాను. ముందు చాలా బెట్టు చేసాడు. తర్వాత సరే నీ కోసం చేస్తానని చెప్పి ఎంతొచ్చినా అందులో నలభై శాతం తనకు ఇవ్వాలన్నాడు. చేసేది లేక చిట్టి అడ్రస్ ఇంకా అక్క అడ్రస్ ఇచ్చాను.

కానిస్టేబుల్ దాస్ తన తీరిక సమయంలో ఇలాంటి పనులు చేసి బాగా సంపాదిస్తుంటాడు. నేను తనని అక్కా వాళ్ళింటికి మఫ్టీలోనే వెళ్ళమని అభ్యర్ధించాను. దాసుకి చెప్పాను మా కుటుంబాలలో నేనే జైలుకి వచ్చిన మొదటివాణ్ణిని ఇంకా ఇంటికి పోలీసులొచ్చారంటేనే బెంబేలెత్తి పోతారని, అవమానపడతారని. దానికి దాస్ "సరే, సరే నేను జూస్కుంటలే" అన్నాడు.

ఇది జరిగిన పది రోజులకి దాస్ నన్ను పిలిచి చిట్టి ఇంట్లో వాళ్ళు చిట్టి జాడ తెలియదన్నారని, తను ఇంటికొచ్చి కూడా చాలా కాలమైందని చెప్పారని. అక్కా వాళ్ళింటికి వెళితే బావ లేడని, నా మేనకోడలు లక్ష్మి తనని చూసి భయపడిందని కానీ ఆ తర్వాత అక్క మాట్లాడిందని చెప్పాడు.

దుర్గ అంతకు ముందే అక్కకు నన్ను జైలుకు పంపించారని చెప్పినందువల్ల దాస్ వచ్చినప్పుడు అక్క అతని మాటలు నమ్మగల్గింది. తన ఇంటి ఖర్చు కోసం బావ ఇచ్చిన డబ్బులు దాసుకి ఇచ్చి అక్క నేనెలా ఉన్నానని అడగలేక అడిగిందట.

ఖైదీల జీవితం సినిమాలలో చూపించినట్లు చాలా భయంకరంగా ఊహించుకునే వాళ్ళప్పుడు. అక్క దాసుకి కొంచెం డబ్బుతో పాటు రెండు దుప్పట్లు ఇంకా తువ్వాళ్లు కూడా నాకివ్వమని ఇచ్చింది. దాస్ నాకు అక్క ఇచ్చిన బట్టలతో పాటు కొంత డబ్బిచ్చాడు. దీంట్లో తను ఎంత నొక్కేసాడో తెలుసుకునే పరిస్థితి కాదు నాదిప్పుడు.

త్వరగానే నన్నునేను సమాధానపరచుకుని జైలులో మిగతా వాళ్లకు సహాయకారిగా ఉండడం మొదలు పెట్టాను. జైలులో మెల్లగా నేనంటే మిగతా ఖైదీలు కొంచెం గౌరవంగా చూడటం మొదలైంది. బొగ్గు, సుద్ద ముక్కలతో నేను గీసే బొమ్మలు వాళ్లకు బాగా నచ్చుతున్నాయి. ఒక రోజు నేను మూడు గంటలకు పైనే శ్రద్ధగా నాకిష్టమైన వేంకటేశ్వర స్వామి బొమ్మ నేల మీద చిత్రించాను.

ఇది చూసిన ఖైదీలందరూ చాలా అబ్బుర పడి మెచ్చుకున్నారు. ఈ విషయం జైలర్ గారికి కూడా తెలిసింది. ఆయన కూడా ఈ చిత్రాన్ని చూసి ముగ్ధుడై నన్ను అభినందించారు. ఈ సంఘటన తరువాత నాకు రోజూ మామూలు పనులు, ఏవైనా లెక్కలు చూడటం వంటి పనులు అప్పగించడం మొదలైంది.

ఒక రోజు జైలర్ గారి నుంచి పిలుపొచ్చింది. జైలు ఆవరణలోనే ఉన్న వాళ్ళింటికి రమ్మని. ఎందుకు పిలిచారబ్బా అని సంశయంగా వెళ్లిన నన్ను జైలర్ గారు "రా విజయ్!" అని వాళ్ళ హాల్ లోకి పిలిచారు.

జైలర్ గారు "మా అబ్బాయి ప్రదీప్ ఇంటర్మీడియట్ చదువుతున్నాడు. డాక్టర్ అవ్వాలనుకుంటున్నాడు. తనని అందుకే బయాలజీ గ్రూప్ లో చేర్పించాను. నీవు నాకొక సహాయం చేయగలవా? ప్రదీప్ కి బోటనీ, జువాలజీ పాఠ్యంశాలలో అవసరమైన డ్రాయింగ్స్ సులువుగా వేసే మెళకువలు వాడికి నేర్పగలవా" అని అడిగారు.

నేను "తప్పకుండా చేస్తాను సర్" అని చెప్పాను.

జైలర్ గారికి వాళ్ళబ్బాయి బాగా చదివి ఎలాగైనా మెడికల్ కాలేజీలో సీట్ సంపాదించాలని ఆరాటం. ఆయన ప్రదీప్ ని ఎప్పుడు అడిగినా, నేను బాగా చదువుతున్నాను నాన్నా, నాకు అన్నీ వచ్చు అని ధీమాగా అంటున్నాడు.

జైలర్ గారు వాళ్ళబ్బాయిని పిలిచి "ఇదిగో ప్రదీప్ ఇతను విజయ్. నీకు నీ సబ్జక్ట్ డ్రాయింగ్స్ సులువుగా వేయడానికి సహాయ పడతాడని పిలిచాను. నీవు ఇతని దగ్గర డ్రాయింగ్ మెళకువలు నేర్చుకో" అని చెప్పారు.

ప్రదీప్ సందేహంగానే తలూపుతూ నన్ను ప్రక్క గదిలోని తన టేబుల్ దగ్గరకి తీసుకెళ్లి, తన ల్యాబ్ రికార్డ్స్ చూపించి "నీవిలాంటివి గీయగలవా" అన్నాడు.

నేను చెప్పాను "ప్రదీప్! నీవు నీ ల్యాబ్ రికార్డ్స్ లో కొన్ని మార్పులు చెయ్యాలి. వీటిలో ఎక్కడా కూడా నీవు వాటి టాక్సానమీ వివరాలు వ్రాయలేదు" అని. అంతే కాకుండా ఆ బోటనీ, జువాలజీ బొమ్మల తాలూకు వివరాలు చక చకా చెప్పాను.

ఆ పిల్లడు ఒక బొమ్మలా నిల్చుండి పోయాడు. వాడి జీవితంలో మొదటిసారి గొప్ప సంభ్రమాశ్చర్యానికి లోనయ్యాడు నేనిచ్చిన షాక్ కి. నేను చూడలేదు ఇదంతా మా జైలర్ గారు వెనుక నుండి గమనిస్తున్నారని. ఆయనకి కూడా దిమ్మ తిరిగిపోయింది. నేను చెప్పినవన్నీ నేనెప్పుడో పదిహేనేళ్ల క్రితం చదివిన పాఠాలు. ఐనా నా జ్ఞాపక శక్తికి, విషయ పరిజ్ఞానానికి జైలర్ గారు నివ్వెరపోయారు.

నేను అంతటితో ఊరుకోకుండా ప్రదీప్ ని అతని పాఠ్యంశాలకి సంబంధించిన ఇంకొన్ని సాధారణ ప్రశ్నలు అడిగాను. అతను చెప్పలేక నీళ్లు నమిలాడు. జైలర్ గారికి చిర్రెత్తుకొచ్చి గట్టిగా అరిచారు. చూద్దును గదా ఆయన నా వెనుకే ఉన్నారు!

"ఏరా ప్రదీప్! ఇప్పుడర్ధమయ్యిందా పరీక్షలకు నీ ప్రిపరేషన్ ఎంత ఘనంగా ఉందో? నేనెప్పుడు అడిగినా నన్ను ఏమార్చి తిరుగుతున్నావు" అని జైలర్ గారు వాళ్ళబ్బాయిని కోపంగా గదమాయించారు.

నేను "ఫరవాలేదు సర్! ఇక నుంచీ బాగా చదువుతాడు చూడండి. కొంచెం ఓవర్ కాన్ఫిడెన్స్ ఈ వయసులో పిల్లలకి సహజమే" అని నచ్చజెప్పే ప్రయత్నం చేశాను.

హు! అని జైలర్ గారు "ఇకనుంచైనా ఒళ్ళు దగ్గర పెట్టుకుని బాగా శ్రద్ధ వహించు చదువుపై" అని ప్రదీప్ పై ఉరిమి నాకు థాంక్స్ చెప్పి వేరే పని మీద వెళ్లి పోయారు.

నేను కూడా ప్రదీప్ కి చెప్పాను అతనికేదైనా సందేహాలుంటే తీరుస్తానని, అడగడానికి మొహమాటపడొద్దని.

ఆ తరువాత ప్రదీప్ చాలా సార్లు నన్ను తెలియనివుంటే అడిగి బాగా చదవటం మొదలుపెట్టాడు.

కొన్ని రోజుల తరువాత జైలర్ గారు నన్ను పిలిపించి "విజయ్ నీకు చాలా థాంక్స్. ఇప్పుడు ప్రదీప్ సిగ్గు తెచ్చుకుని బాగా చదువు మీద శ్రద్ధ వహిస్తున్నాడు. ఔనయ్యా! ఇంత ప్రతిభ నీ దగ్గర ఉంచుకుని ఎక్కడో గొప్ప

స్థితిలో ఉండాల్సిన నువ్వు ఇలాంటి చోట ఉన్నందుకు నేను చాలా చింతిస్తున్నా" అన్నారు. నేను ఏం చెప్పాలో తెలియక మౌనంగా తల దించుకున్నాను.

ఈ సంఘటన జరిగిన కొన్ని నెలలకే జైలులో నా సత్ప్రవర్తనని గట్టిగా ప్రస్తావిస్తూ, జైలర్ గారు తన అధికారాన్ని ఉపయోగించి నేను జైలు నుండి త్వరగా విడుదల అయ్యేట్టు చేశారు.

విజయ్ బాబు తుది మజిలీ

జైలు నుండి విడుదల కాగానే అక్క దగ్గరకెళ్ళాను. నా రాకని ఊహించని అక్క ఒక వైపు నేను త్వరగా జైలు నుండి విడుదల అయినందుకు ఊరట చెందినా, ఎంతో దుఃఖ పడుతూ ఇకనైనా నేను సక్రమ మార్గాన ఉండాలని గట్టిగా చేతులు పట్టుకు చెప్పింది.

అక్క అనింది " చూడు నువ్వు చేసిన పనికి నీ కుటుంబం ఎంత చితికి పోయిందో. దుర్గ ఇంకా పిల్లలకి నువ్వు వస్తున్నట్లు తెలియదు. ఇదిగో నా దగ్గరున్న కొంచెం డబ్బులు తీసుకో. ఇంకా కొన్ని ఇంటికి అవసరమైన సామాన్లు ఇస్తాను వాళ్ళకివ్వు" అని చెప్పి నన్ను త్వరగా నా ఇంటికి పంపించింది.

చెప్పా పెట్టకుండా ఊడిపడిన నన్ను చూసి దుర్గ ఇంకా పిల్లలు కొంతసేపు దాకా తేరుకోలేదు. పిల్లలు నన్ను గట్టిగా పట్టుకుని ఏడ్చేశారు. నేనూహించినట్లే ఇంట్లో పరిస్థితి ఏమీ బాగా లేదు. ఎలా ఉంటుంది? వీళ్ళందరూ చాలా కష్ట పడుతున్నారు.

చిట్టి అసలు వీళ్లకు ఏమీ సహాయం చేయలేదని ఇంకా అతన్ని కలవాలని వీళ్లు అతనింటికి వెళితే, నాకేమీ తెలియదని చేతులు దులిపేసుకున్నాడని చెప్పారు. నాకు చిట్టి మీద పట్టలేని కోపం వచ్చింది. తన నమ్మక ద్రోహంతో నేను ఎంతో రగిలిపోయాను.

ఆగ్రహంతో చిట్టి ఇంటికి వెళ్ళాను. చిట్టిని పట్టుకుని కొట్టబోయాను "నీ వల్ల నా బ్రతుకు సర్వనాశనమయ్యింది. అయినా నీవు కనీసం నా వాళ్ళని అస్సలు పట్టించుకోలేదెందుకు" అని చిట్టి చొక్కా పట్టుకు లాగాను.

ఈ గొడవకి చిట్టి భార్య, చుట్టు పక్కల వాళ్ళు వచ్చి బలవంతం మీద చిట్టిని నా నుంచి తప్పించారు. ఇంతలో

రాఘవ బావకి కూడా ఈ విషయం తెలిసి వెంటనే వచ్చి నన్ను అక్కణ్ణించి బయటకు తీసుకెళ్లి సముదాయించాడు.

రాఘవ బావ "నీకేమైనా బుద్ధుందా? ఇంత వరకూ జరిగింది చాల్లేదా" అని కోప్పడి "అయ్యిందేదో అయ్యింది. దాన్ని నీవు తిరిగి మార్చలేవు. ఇక నుంచి ఇటువంటి వాళ్ళతో ఎప్పుడూ సంబంధం పెట్టుకోకు. చిట్టి లాంటి వాళ్ళు ఎదుటి వాళ్ళ కొంపలు ముంచి తమ స్వార్ధం చూసుకుంటారు. వాళ్ల నుంచి నీవేమీ తిరిగి రాబట్టలేవు ఊరికే ఘర్షణ, వృధా ప్రయాస తప్ప" అని నచ్చ చెప్పి, తన దగ్గరున్న కొన్ని డబ్బులిచ్చి

"ఇంటికి వెళ్లి ఇప్పుడేం చెయ్యాలో ఆలోచించు" అని నన్ను ఇంటికి పంపాడు.

జైలు నుండి త్వరగానే విడుదలయ్యాను కానీ, దీంతో నా కష్టాలన్నీ యిట్టే తీరిపోవుగా. నాకు ఉద్యోగం దొరకడం అసాధ్యమయ్యింది. దీనితో ఏదైనా చిన్న వ్యాపారం స్వంతంగా చెయ్యాలని ఆలోచించాను. చిక్కడపల్లి మార్కెట్ దగ్గర నాకు తెలిసిన ఒకతని షాపుకు ఆనుకుని ఒక చిన్న రూము ఉంది. అందులో ఒక టీ దుకాణం పెట్టుకుంటానని అతనిని చాలా బ్రతిమాలితే ఒప్పుకున్నాడు. కానీ నా చేతిలో దీనికి కావలిసిన పెట్టుబడైతే ఏమీ లేదు.

అక్క దగ్గరకు వెళ్లి ఈ విషయం చెప్పి బాధ పడితే అక్క తన దగ్గరున్న కిరోసిన్ స్టవ్, ఇంట్లో కొన్ని స్టీలు సామాన్లు ఇంకా కొంత డబ్బిచ్చింది. ఇది చూసి అక్క పెద్ద కూతురు లక్ష్మి తను ఎప్పటినుంచో దాస్తున్న పెద్ద మట్టిముంతను పగులగొట్టి అందులో డబ్బులన్నీ తీసి "ఇదిగో మావయ్యా నా దగ్గరున్నది ఇదే. ఇదంతా తీసుకో" అని ఒక చిన్న సంచీలో పోసి ఇచ్చింది.

రెండు రోజులలో నేను టీ షాప్ ప్రారంభించాను. మార్కెట్ లో చుట్టు పక్కలనున్న వ్యాపారులు ఎక్కువగా ఇష్టపడే మసాలా చాయ్ తయారు చేసి అమ్మడం మొదలు పెట్టాను. చాయ్ అమ్మకం మొదట్లో బాగానే ఉంది. కానీ వచ్చిన లాభం వచ్చినట్లుగానే ఇంటి అవసరాలకి ఖర్చు చేయడం మొదలైంది.

తర్వాత మెల్లగా వ్యాపారులందరూ చాయ్ కి వెంటనే డబ్బులివ్వడం ఆపేసారు. నెల ఖాతా వ్రాసుకో ఒక్క సారే ఇస్తామనడం మొదలెట్టారు. దీనితో నాకు చేతిలో డబ్బులాడటం తగ్గిపోయింది. అంతే కాక వచ్చిన కొద్ది డబ్బు వెంటనే ఇంటి అవసరాలకు వాడాల్సి రావటంతో, కొన్నాళ్ళకి నాకు చాయ్ తయారు చేయటానికి అప్పు చేసే పరిస్థితి ఏర్పడింది.

ఏ వ్యాపారమైనా బాగా నడవాలంటే అది నిలదొక్కుకునే దాకా, కొన్ని నెలలైనా కావలసిన పెట్టుబడి ఇంకా ఇచ్చిన అప్పులు రాబట్టుకునే తెలివితేటలు లేకపోతే ఎలా సాధ్యమౌతుంది?

ఏముందీ! దీని పర్యవసానం నేను మళ్ళీ వీధిన పడ్డాను. తిరిగి అక్కా వాళ్లను సహాయం అడిగే పరిస్థితి కూడా లేదు. అక్కా వాళ్ళు కూడా ఆ మధ్యే అప్పు చేసి తాతగారిచ్చిన స్థలంలో ఒక చిన్నఇల్లు కట్టుకున్నారు. ఇంకా కరెంటు కనెక్షన్ కూడా లేదు. సాయంత్రమయ్యే సరికి అక్క గాజు దీపపు బుడ్డీలు శుభ్రం చేసి పిల్లలు చదువుకోవటానికి ఏర్పాట్లు చేస్తుంది.

మేనల్లుడు వంశీ కూడా ఇంటర్మీడియట్ మొదటి సంవత్సరం చదువుతున్నాడు. అక్కకి వాడు డాక్టర్ అవ్వాలని ఎంతో ఆకాంక్ష. అక్క చెప్పింది వంశీకి నేనంటే చిరాకుగా ఉందని. అసలే చదువుకోవటానికి విద్యుత్ దీపాలు కూడా లేక ఇబ్బంది పడుతున్న సమయంలో ఎడతెగని నా సమస్యలతో వాడికి చిర్రెత్తుతోందని.

నిజమే! వాళ్ళింట్లో పెద్ద వాళ్ళ నుంచి క్రమశిక్షణ, మంచి అలవాట్లు, స్వాభిమానం అలవర్చుకున్న వంశీ నా మీద కోపమో, అసహ్యామో పెంచుకోవడంలో తప్పులేదు.

నేను చాయ్ షాప్ పెడుతున్నప్పుడు వాడికి కొంచెం ఆసక్తి ఇంకా ఆశ కూడా కలిగింది నేను దీంట్లో కుదురుకుంటానని. కానీ నేను తిరిగి యధా ప్రకారం దీన స్థితికి రావడంతో వాడు బాధపడి చాలా అసహనానికి కూడా గురయ్యాడు. నా వ్యాపారం గడవనప్పుడు కూడా నేను బానే ఉందని చెప్పి, ఈ రోజు హఠాత్తుగా చేతులెత్తేసి అక్కని ప్రాధేయపడటం చూసి వాడికి నా మీద జాలి కలుగకపోగా ఆగ్రహమొచ్చింది.

రోజులు భారంగా గడుస్తున్నాయి. ఏమైనా చిన్న చిన్న పనులు దొరికితే చేస్తున్నాను. కానీ నా దరిద్రం నా కుటుంబాన్ని ఎప్పుడూ వెంటాడుతోంది.

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

COMMENTS